

A HISTORY OF HUNGARIAN HAIKU

Judit VIHAR

A KEZDETEK

A haiku, ez a japán eredetű költemény először csak fordításokban jelent meg magyar nyelven. Érdekes azonban, hogy nem keletről, hanem nyugatról érkezett hozzánk. A japán költészet utáni érdeklődés az impresszionizmus elterjedésével függött össze a 20. század elején. Hiszen a haiku pillanatnyi benyomást próbál meg érzékeltetni, a világról alkotott hangulatokat, érzéseket, arra biztatva az olvasót, hogy tovább szője magában ezeket az impressziókat. Az első japán költészeti alkotás magyar nyelven 1907-ben jelent meg Budapesten Inoue Tecudzsiró: Őszirózsa címmel Nyeviczkey Zoltán (1887–1940) jogász, kormányfőtanácsos fordításában. Könyvében számos japán vers olvasható, melyeket a fordító németből ültetett át magyarra japán segítője, Uchiyama Hisanori segítségével.

A második japán versgyűjteményt 1920-ban adták ki Temesvárott (ma: Romániában, Erdélyben), a költő és műfordító Bardócz Árpád (1888–1953) fordításában. Érdekes, hogy erdélyi költőink, íróink közül nagyon sokan vonzódtak a japán költészethez, Bardóczon kívül később Barna János, Barátosi Balogh Benedek, Franyó Zoltán és Szombati Szabó István. Bardócz esetében is a német volt a közvetítő nyelv, s a fordító, – ahogyan erről maga számol be – nem a szöveghűséget tartotta fontosnak, hanem azt, hogy a vers minél szebben hangozzék magyar nyelven.

Persze eleinte a magyar haikuk fordításába számos hiba csúszott, például a „Hana ni asobu abu” kezdetű Basó haiku különböző fordításaiba is. Az „abu” szót fordították légynek, méhnek, darázsnek, szúnyognak, csak éppen bögölynek nem. Ma már a fordításoknál pontosságra törekednek.

A református pap-költő, Szombati Szabó István (1887–1934), akinek költészetét a nagy magyar szimbolista költő, Ady Endre nagyra értékelte, kis kötetecskét jelentetett meg Kolozsvárott 1923-ban Régi japán költők címmel. Az 1924-ben Szatmárban megjelent Japán antológia Barna János (1880–1934) fordításában az előbbinél jóval terjedelmesebb. A nemesi származású, magyar-történelem szakos középiskolai tanárt műfordítói érdemei miatt 1876-ban a Magyar

Tudományos Akadémia levelező tagjává választották. Az utóbbi két gyűjtemény esetében nem sikerült kideríteni, melyik nyelvből fordították a verseket magyarra.

ELSŐ SIKEREK

A japán versekkel kapcsolatos legnagyobb visszhangot Kosztolányi Dezső: Kínai és japán költők című kötete váltotta ki, melynek 1931-es megjelenése óta számtalan kiadása jelent meg. Kosztolányi (1885–1936) ismerteti meg valójában a magyar olvasóközönséggel a japán költészetet. Angol nyelvből készítette fordításait, melyeket Miyamori Asatarō, a tokiói Keio Egyetem angoltanára adott ki igényes kötetben. Kosztolányi először a híres Nyugat című folyóirat hasábjain 1933. április 1-én közölt harminc haikut Új japán versek címmel, melyekhez jegyzetet is fűzött: „... az én föladatom nemcsak az volt, hogy a haikukat magyarra fordítsam, hanem elsősorban az, hogy – két világrész és bölcselet távolságát elenyésztetve – ázsiaiból európaira fordítsam őket, ügyelve arra, hogy a japán rövideget ne tegyem szószátyárrá, s a japán vázlatosságot ne túlon túl kerekítsem ki és írjam körül. A gyermek és szűz Ázsia csak így közelítheti meg a felnőtt és fásult Európát. Ázsia ó-asszír nyelven azt jelenti: »A Fény Országá«, Európa pedig ezt: »A Sötétség Országá.«” Később Kosztolányi az Idegen költők című műfordításkötetében kilencvenhatra egészítette ki az anyagot. Kosztolányi fordításai pompásan megteremtik azt a hangulatot, amelyek ezekből a japán költeményekből áradnak. Kosztolányi nem ragaszkodik az 5 - 7 - 5-ös moraszámhoz, legtöbbször négy sorban alkotja meg a költeményt a három sor helyett. Nála és összerímelnék a sorvégek, ami a magyar költészetre kellemző. Kosztolányi minden haikunak címet is adott Mindazonáltal haikuival sikereket ért el, ami által a japán költők haiku élményt nyújtottak az olvasónak.

Sokáig uralkodott az a tévhit, miszerint ezek a versek nem fordítások, hanem Kosztolányi maga alkotta őket. Azóta több törekvés is történt Kosztolányi fordításainak rehabilitációjára, hiszen ezeket pontosan egyeztetni lehet a sok, nagyon hasonló eredeti költeménnyel. Lássunk itt egy példát arra, hogyan fordította le Kosztolányi Matsuo Bashō egyik híres haikuját:

古池や蛙飛こむ水のをと

Tó

Öreg halastó szendereg a langyos
magányba némán... Most beléje cuppan
loccsanva egy loncsos varangyos.

A világlíra e gyöngyszeme az egyik legtömörebb kötött formájú költemény. Ahogy a japán festményeken, tusrajzokon csak egy-két ecsetvonás látható, a haiku is néhány szóval képes hangulatot teremteni. Egy szó, egy célzás tehát elég volt arra, hogy az olvasóban asszociációkat ébresszen. A miniatűr kép, a költemény ezáltal egész világot sejtet, melyben benne rejtezik élet és halál. A dal szándéka nem más, mint a múló pillanat márványba vésése. A japán versben nincsen rím a verssorok végén, de a sorok belsejében előforduló betűrímre azon-ban számos példát találhatók. A betűrím a japán haikuban nemcsak a szavak első betűjére vonatkozik, mint a magyar haikuban, hanem gyakran két-három különböző mora ismétlődik váltakozva a változatosság és azonosság izgalmas érzetét keltve. A vers kényes egyensúlyát az első két sor és a harmadik ellentéte adja meg. Kép és hang, mozgás és mozdulatlanúság, csönd és zaj ellentétei

feszülnek a haiku két pillére között. S a pillanatnyi mozgás után még jobban érzékelhetjük az időtlen nyugalmat, az állandóságot.

A japán klasszikus haiku a sok kötöttség (szójátékok, ismert földrajzi nevek szerepeltetése, a sorokat elválasztó hasítószó stb.) miatt a 19. századra többé-kevésbé formáiba merevült, s a század második felében az európai és amerikai kultúra beáramlásával egy időre elfeledték a költők, inkább a divatos szabadversnek hódoltak. Masaoka Shiki (1867–1902) fellépésével azonban újból előtérbe kerültek a hagyományos japán költői műfajok. Shiki tevékenysége forradalmat indított el nemcsak a japán költészetben, de a világlírában is: munkásságával újjáélesztette e halódó klasszikus japán műfajokat. Shiki a régi korok patetikusságával szemben az objektív hangnemet hangsúlyozta, a mindennapok képeinek fontosságát, a kor igényeinek megfelelően. A haiku nevet is ő adta a 17 morás költeménynek. Így teremtette meg a modern haikut, amelyben már nem kötelező az évszakszó használata és a sok formai szabály, amely még a klasszikus haikut jellemezte.

Kosztolányi után azok a költők, akik japán haikukat fordítottak, nem annyira a vers hangulatát, hanem inkább tartalmi jegyeit igyekeztek megörökíteni. Így például Illyés Gyula (1902–1983) nyersfordításból ültette át magyarra ugyanazt a haikut, amelyet Kosztolányi. Sorvégi rímeket használt ő is, megpróbálta betartani az eredeti vers szótagszámát. Amit azonban Bashō haikujában érzékelünk, a mozdulatlan és állandó világot, amelyet egy parányi béka örökre megváltoztat, az ő fordításában nem annyira tudjuk úgy átérezni, mint Kosztolányinál:

Tó. A hinárba
most be egy béka—
micsoda lárma!

Ez a japán haiku annyira nagy hatással volt a magyar műfordítókra, hogy sokan készítettek belőle műfordítást. Faludy György (1910–2006), aki a szocializmus idején egy magyarországi rézbányában volt kénytelen dolgozni, majd nyugatra emigrált, s csak 1990-ben tért haza Budapestre. Szintén jelentős műfordító, a japán líra avatott tolmácsolója. Saját haikuiban önnön lelkiállapotát rajzolta meg. Faludy is nyersfordításból dolgozott, de ő lényegében újragondolja az alkotást, s ez érződik is a fordításban:

Lábát kinyújtja hosszan
a versenyúszó béka,
mikor a tóba lottyan.

Képes Géza (1909–1989) a haikura nem jellemzően címet is írt fordításához:

Meglepetés

Ó, az öreg tó!
Egy béka ugrott belé—
megcsobbant a víz.

A felvidéki (mai Szlovákia) Rácz István japán nyersfordítás alapján dolgozott, majd egybevetette magyar fordítását német és francia átültetésekkel, s úgy érezte, hogy magyarra könnyebb lefordítani a japán verset, mint más idegen nyelvre:

Sima víztükör
Béka ugrál a parton—
Megcsendül a tó.

A mai fordítók közül a szintén nyersfordítások alapján alkotó Tandori Dezső (1938) fordításai formahűek, tükrözik a haikunak azt a sajátosságát, hogy az igék helyett inkább főneves szerkezetek szerepelnek benne. E szerkezetek statikussága teremti meg a haikuban az állandóság, az örökkévalóság hangulatát, amely után a mai ember vágyik a gyorsan változó korban. Ezt tükrözi a Tandori által készített fordítás is:

Tó, békalencsés.
Béka ugrik, zsupsz, bele!
Vén vize csobban.

A MODERN HAIKU

A magyar költők is egyre többen alkották és alkotják meg haikuikat. Nemcsak a négy évszaktot megéneklő klasszikus haiku bővületében írnak, hanem a modern haikunak is vannak követői, még hozzá nem is kevesen.

Eleinte a magyar költők csak haikuszerű költeményeket írtak. Radnóti Miklós (1909-1944) két-háromsoros verseit például nem nevezte haikunak, bár valójában azok voltak. Radnóti Miklós a holokauszt miatt halt meg. Egész életére rányomta bélyegét az a tény, hogy édesanyja és ikertestvére is meghalt, mikor ő megszületett. Ezt a traumát írja le az *Ikrek hava* című művében. Életének utolsó éveiben a magyar társadalom Radnótit zsidónak minősítette, bár a költő verseiben szigorúan ragaszkodott ahhoz, hogy magyarnak érzi magát. Költészetében az avantgárd és az expresszionista elemek az új klasszicista stílussal keverednek. A negyvenes évek elején behívót kapott, de zsidó származása miatt nem a magyar hadseregbe került, hanem munkaszolgálatos lett. Életének utolsó hónapjaiban verseit egy kis noteszbe írta, amely állandóan vele volt:

Az ökrök száján véres nyál csorog,
az emberek mind véreset vizelnek,
a század bűzös, vad csomókban áll.
Fölöttünk fú a förtelmes halál.

Miért mondhatjuk haikuszerűnek ezt a költeményt? Bár a szótagok száma nem egyezik a haikuéval, a sorok végéről viszont hiányzik a magyaros verselésre oly jellemző rím. Mégis tartalmi szempontból haikunak érezzük nemcsak azért, mert van benne évszakszó, hanem azért is, mert a költemény szokatlan, váratlan befejezéssel zárul. A vers eleje és vége között a haikura jellemző ellentét feszül.

Vihar Béla (1908-1978) költészetében a lírai hangnem bölcséleti gondolatokkal párosul. Nála is érezhető a haiku és európai testvére, az epigramma közelsége, amelyet különösen a költemény végének csattanója mutat:

Ketten vagyunk a születéskor.
Ketten vagyunk a szerelemben.
Csak a halálban egyedül.

Weöres Sándor (1913-1989) költő és műfordító volt. Már tizenkilenc éves korában publikálta első verseit a híres Nyugat című folyóiratban, ahol Babits Mihály költő fogta pártfogásába. Doktori disszertációját, A vers születése címmel 1939-ben publikálta. A sztálinizmus béklyójában Magyarországon Weörest 1948-tól 1964-ig szilenciumra ítélték.

Galagonya
Őszi éjjel
izzik a galagonya
izzik a galagonya
ruhája.

Pilinszky János (1921-1981) versének feszessége, meglepő fordulatai adják a versek haikuszerű hangulatát. A néhány szóból csupán jelzéseket kapunk az átélt nehéz korszakokról, s képzeletünkben megpróbáljuk megérteni és átérezni a szinte krisztusi szenvedést.

Négysoros

Alvó szegek a jéghideg homokban.
Plakát- magányban ázó éjjelek.
Égve hagytad a folyosón a villanyt.
Ma ontják véretem.

Ezekre a versekre is igaz, amit a híres japán haikuszerzők mondtak: a haikut kétszer kell elolvasni, egyszer, hogy megértsük, s utána még egyszer, hogy meg is érezzük.

Petri György (1943-2000) haikuszerű verse éppen ellenkező felépítésű, mint Pilinszkyé: már az első sor meglepenti az olvasót, s aztán ennek ellentétéként hétköznapi, megszokott fordulatok következnek:

Kivándorol egy ország önmagából?
Megjött a villamosod.
Siess. Szerbusz.

AZ EGYIK LEGNÉPSZERŰBB MAGYAR KÖLTŐI MŰFAJ, A HAIKU

A 80-as évektől kezdődően Magyarországon a haiku egyre népszerűbb lett. A magyar haikuszerzők nemcsak a négy évszakot énekelték meg a klasszikus haiku kereteihez ragaszkodva, hanem mintegy háromezren a modern haiku követőivé is váltak. Így az aforisztikus haiku jellegzetessége, hogy komoly filozófiai üzenetet hordoz.

Vannak olyan magyar haikus, amelyek még követik a klasszikus japán haiku hagyományait, vagyis az évszakok rendjét. Az újévi haikusokat követik a tavasz, nyár, ősz, tél témájáról szóló hagyományos haikus. Ezekben az évszakokról szóló haikusban találunk olyanokat is, amelyek bárhol a világon íródhattak volna, ahol a négy évszak váltakozása jellemzi az éghajlatot. Így a cseresznyevirágzás, a pacsirta hangja, a holdfény, a hóhullás gyakori témája ezeknek a verseknek.

A japános hangulat különösen Bakos Ferenc (1946) haikuiban érezhető. Haikukötetének címe: Sivatagi szél.

Tücsök morzézlik
konténerszobám alól
a sivatagból.

Magyaros sajátosság azonban bőven akad: sok haikuban olvashatunk katicabogárról, ugrándo­zó verébről. Jellegzetes modern magyar haiku Beney Zsuzsa (1930-2006) régi otthoni teleket idéző, álomszerű feltűnő költeménye, amelyben a költőnő szabadon bánik a szótagszámmal:

Birsalma illata, tűzropogás.
Otthon. A tél ködében
Eltűnő.

A magyar haiku azonban az idők során sajátosan magyar arculatot vett föl. Bizonyos esetekben a formája változott, máskor tartalmi jegyei alakultak át, de olyan haikukat is olvashatunk, melyek mind formai, mind tartalmi szempontból is magyar jellegzetességekkel rendelkeznek. A japán haiku jellegzetes ritmusát, az első és ötödik szótag hangsúlyát kevesen tartják be. Ehelyett a már megszokott ritmusokat alkalmazzák. „A haiku ötszótagos sorait költőink egyrészt az ötszótagos magyar ütemmel, másrészt az antik időmértékes adóniszi kólonnal érzik rokonnak, márcsak azért is, mert az ötszótagos magyar ütemet is gyakran mérik az adóniszi kólon ritmusára.” – írja Szepes Erika.

Érdekes megfigyelni, hogy a magyar haikukban az évszakokon túl feltűnnek a napszakok is, főként a hajnal és az alkonyat, az este szerepel bennük. A délelőtt, a dél, vagy a délután úgy tűnik, nem alkalmas az ihletet adó haiku pillanat (haiku moment) ra. A közelgő éjszakát személyesíti meg haikujában Zalán Tibor (1954):

Tigrisek lépte
Puhán és fenyegetően
Közeleg az éj

A magyar haiku örök témája a szerelem. Az egyik legszebb, ugyanakkor finom iróniával teli szerelmi vallomást Fodor Ákostól (1945) olvashatjuk:

Vallomás

úgy szeretem, hogy
nagykabátban is vágynék
vele — aludni

Fodor Ákos haikuiról általában elmondható, hogy verseit a közép-európai sors vállalása miatt érzett komor bölcsélet, fájdalmas pesszimizmus hatja át. Címet is ad haikuinak, – mint sokan mások is, bár a japán haikunak ez nem sajátja – sőt ezek a címek haikui szerves részei, gyakran hívószói. Fodor Ákos haikuinak másik jellegzetessége az úgy nevezett frázismondatok kifordítása, amelyek így új, meglepő fordulatot nyernek. Meglepő szóalkotásai még inkább gondolkodásra készítenek az olvasót, fokozzák költeményeinek felrázó hatását. Fodor Ákos

ezt írja: „A haiku kettőt tesz költővé, amint a szerelem kettőt, szeretővé. Leírója nem sámán, nem szónok, nem sebész; elolvasója nem alávetett, nem elszenvedő, nem tétlen. Találkozva e fókuszban, oldva oldódhatnak, gyógyulva gyógyíthatnak, s válnak, míg vállalják, valami Harmadikká. Aszketikus forma, próteuszi műfaj, eleven mentalitás; időt, teret inkább teremt, mint fogyaszt. Boldogok, akik - ha egyetlen haiku pontjában is - találkozhatnak és megérinthetik egymást.”

Az erotikus haiku egyik jellegzetes szép példája Villányi László (1953) egy költeménye, a Hármasközül az utolsó:

Szétnyíló szilva
nyelvem puha húshoz ér
lélegzet szakad.

Mi okozza ezt a nagy népszerűséget a haiku iránt? Ahogyan a 19. század végén, a 20. század elején érezhető volt egy apokaliptikus hangulat, ugyanez az érzés szinte visszahangozva jelentkezik a 20. század végén, a 21. század elején. Az ezredfordulót is valamiféle világvég életérzés járja át, ahonnan jó volna elfutni, elmenekülni. Tehát korunkat, ezt a bizonytalansággal teli, kapkodó, lihegő kort egyfajta elvágyódás jellemzi: a megoldhatatlan problémák elől való menekülés egy egzotikus idegen világba. Abban reménykedünk, hogy valahol még talán rátalálunk a szépségre, a harmóniára. A haikuból áradó időtlenség, örökkévalóság és állandóság ragadja meg a magyar haikus költőit. Ugyanakkor a lét bizonytalansága ellen keresnek vigaszt egy távolról érkezett, s első látásra talán még könnyűnek is tűnő műfajban. Az élet és halál kérdése, s főként a gyász fájdalma gyakran foglalkoztatja korunk haiku költőit, így Utassy Józsefet (1941) is:

Gyászéj

Akkora hold van,
recseg-ropog a mennybolt.
Fiam a földben.

Igen jellegzetes az epigrammára emlékeztető haiku, melynek komoly filozófiai mondanivalója van. Mint említettük, az epigramma rövidségével rokonságot éreznek a magyar költők és a haikuba is bölcséleti tartalmat visznek.

A KELET-EURÓPAI SORS A HAIKUBAN

Kányádi Sándor (1929) jelentős műfordító, de maga is ír haikusokat, melyeket rövidségük miatt körömviseknek nevez. Ügyel arra, hogy betartsa a magánhangzók számát a haikuban, és persze nem használ sorvégi rímeket sem. Íme egy példa az általa írt parányi költeményre, haikura:

Búd és örömd
bízd a kitavaszkodott
szomorúfűzre.

A magyar költők közül Gergely Ágnes (1933) kiváló formaművész, igazi poéta doctus. Gazdag lírájában a limerick mellett sokszor jelen van a haiku is. Az axiomatikus tömörség és a meglepő fordulatok jellemzik mérnöki pontossággal megrajzolt írásait:

Küszöb küszöbre.
Beljebb senki nem jutott.
Még a remény sem.

Az idő viszonylagossága, a magány, az álmok, a fájdalom, a félelem, a háború gyakori témája a magyar haikuknak is. Szép példa a mulékonyságra-múlandóságra Tandori Dezső (1938) híres haikuja:

Kavafisz-haiku

Már fél három!
Milyen hamar
Elmúlt egy év

A vallási tárgyú haikuk közül a legtöbb vers a kereszténységgel kapcsolatos, így Andrassew Iván (1952) haikuja is:

Fia lóg a fán.
Néha Isten erre jár.
Sír, mint egy gyerek.

Külön csoportot képviselnek a hol boldog, hol magányos karácsonyoknak emléket állító haikuk. Átütőerejük kifejezi, hogy talán ilyenkor a legnehezebb elviselni az egyedüllétet.

A bordalok és a hazaszeretet haikui is megszólalnak, akár apokaliptikus képek során át, akár a történelmi múltra hivatkozva, akár nemzeti értékeinket bemutatva. Szepesi Attila (1942) haikulánca, melyből egyet mutatunk most csak be, még a haza hangjait is megidézi:

Hamu a szélben.
Szavakká foszlott szárnyak.
Messzi kolompszó.

Talán a legszínesebb, a leggazdagabb témájú magyar haikuk a betegségről, a kórházról, az alkoholizmusról, a depresszióról, a szegénységről szólnak. A panasz szavai ezek. Turczi István (1957) haikuja így vall erről:

Nincs tér, nincs idő.
Isten penészes szeme
vakablakra néz.

Haikuköltőink próbálkoznak japán témákkal is, megidézve a japánkerteket, a bonszaiokat, a cseresznyevirágzást, az ikebanát, a szaké ízét, a samurájok világát, a japán fametszeteket, a zen buddhizmus gondolatait, a szumóbirkózást, de egy pettyes kimonóba öltözött katicabogár

is feltűnik az egyik versben. Terebess Gábor (1944) haikuja getában, magastalpú japán fapapucsban tipegő gésát idéz meg:

Facipőd nyomát
hóval lepi be a tél -
hogyan találsz haza?

A HUMOR A MAGYAR HAIKUBAN

Feltétlenül meg kell említeni a japán haiku humoros változatát, a kjókát. A magyar haikuköltők is gyakran írnak humoros haikukat. Sokszor éles szarkasztikus humor jellemzi ezeket a költeményeket, melyek görbe tükröt tartanak az olvasó elé. Keserű iróniába mártott tollát Tímár György (1929-2003):

A hiúság fölöslegességéről

Utánam nagy úr
támad majd. De előttem
nagyobb, esküszöm.

Sokszor úgy érezzük, mintha a haikuköltők sms-eket, vagy akár homepage címekeket küldözgetnének olvasóiknak az internetről. Többen címekeket is írnak a haikukhoz, melyek hol a haiku elején, hol pedig a végén helyezkednek el. Költőink szinte lubickolnak a haiku formai bővületében. Gyakran alkalmazzák az áthajlást (enjambement) a haikuban, a haikuláncban, amelyre pedig a japán költészetben ritkán akad példa.

A költő és költeménye

A távol-keleti és a nyugati költészet között talán a költői szerep vállalásában van a legnagyobb különbség: a japán versben a költő soha nincs jelen, hanem tudatosan visszahúzódik. Nem a háttérbe vonul, inkább a természetben akar elmerülni, azzal örökre eggyé válni, a mindenség részesévé lenni. A nyugati költemény hőse viszont – kimondva, vagy kimondatlanul – mindig maga a költő. Nézzük csak meg azokat a magyar haikukat, amelyekben költőjük felfedi kilétét és nyíltan vállalja sorsát. Összegyűjtöttünk néhány olyan kifejezést ezekből a haikukból, amelyek ezt bizonyítják: „én vagyok”, „én tükre vagyok”, „pergő szavam”, „büszkeségem”, „szívem lágya”, „elfödöm lelkemet”, „reám méretett”, „nincs már erőm”, „széthulltam”, „elfognak... felkötnek... föl is támasztnak”, „síromon”.

A haiku műfaját sok költőnk más-más névvel becézi. Kányádi körömvverseiről már szoltunk, Bertók László (1935) dédelgetve háromkának nevezi, Szügyi Zoltán (1953) elgyönyörködik a haiku kecsességén és a pillangóhaiku nevet adja. Orbán Ottó (1936-2002) receptet is adott a haiku írására, hátha valaki kedvet kap hozzá:

Haiku-por
(Vízben oldható, japán verskivonat)

Hokusai fókuszai.
Időzzél el ezen
á la Zen!

E cikk szerzője 2002-ben Japánban, a Világ Haiku Konferencián rendezett haiku versenyen az angol nyelvű haiku kategóriájában I. helyezést ért el a következő költeménnyel:

Régi kunyhóban
megmerítem vödrömet
a múlt kútjában.

A 2000-ben megrendezett Világ Haiku Fesztivál után, a Magyar-Japán Baráti Társaság égisze alatt jött létre a Magyar Haiku Klub, amely azóta is minden évszakban megrendezi összejöveteleit az ország legszebb természeti szépségű helyein. Ezeknek a helyszíneknek mindig van valamilyen közük Japánhoz is (például egy japánkert, egy japán szoborpark területén). A klub tagjai különböző életkorúak, 7-től 76 éves korig. A tagság körülbelül 60-70 főre terjed ki.

2010-ben jelent meg az „Ezer magyar haiku” című kötet, melyben 264 haikuköltő szerepel. 2010. augusztus 6. és 8. között Pécsen rendeztük meg 41 haikuköltő részvételével a nemzetközi Világ Haiku Fesztivált, melyre 11 különböző országból látogattak el.

Mostanra, a 21. században a haiku a modern ember gyönyörű és megkerülhetetlen műfaja lett.